

Tôi Bước Xuống Ruộng Cà

Tôi bước xuống ruộng cà hái nụ hoa tầm xuân. Hoa tầm xuân nở bùng trong tay tôi, nước mắt. Cuối đường xa phơ phát tóc thè em bay bay. Con sông nước như đầy đầy thuyền qua bến khác. Con sáo ai nuôi lạc bay qua sông theo thuyền. Con đa đa làm duyên, hót vui rồi cũng mất...

Buổi sáng tôi đứng ngợp gió bờ sông, gió lên, nắng bờ sông mông mênh trôi theo sông bất tận. Vườn nhà ai hương phấn trong nắng bướm dập dờn. Những nhánh liễu gió vờn ngõ ngàng không ai níu...Nhánh trúc đình yếu điệu, mái ngói đình rêu phong. Một tiếng chuông thu không, đã chiều rồi sao nhỉ? Nhà ai giàn thiên lý nở mấy chùm rung rinh...

Không lẽ tôi thất tình? Tình tình tang tang tính...Tôi vẫn xanh áo lính, tôi yêu nước yêu non; em – dẫu em không còn yêu tôi tình non nước. Em – dẫu em đã bước, bước xuống thuyền sang ngang...Nam Phổ cau chín vàng ai đi hái giùm Ngoại? Từ nay Ngoại nhịn đói như người lính ở tù nhịn đói tới thiên thu...

Trái mù u lăn lóc. Nó biết khóc không em? Em thử hỏi trái tim, nghe tiếng gì trong ngực? Áo dài em đứt nút, em ngồi khâu lại đi...khâu lại tuổi xuân thì, khâu giùm anh thơ với...

Qua đình, tôi đếm ngói. Ngói đình bao nhiêu thiên? Tôi nói gì với em? Tôi nói gì với em? Lẽ nào tôi lú lợi để tôi nghe em hỏi “bao nhiêu ngói hả anh?” (*). Tôi gỡ chút rêu xanh, tôi đứng nhìn, đau đớn. Em ơi tay cầm nón, chiếc nón lá bài thơ. O gái Huế ngày xưa đẹp từng trang cổ tích...

Trần Văn Lệ

(*) Ca dao:

Qua đình ngã nón trông đình

Đình bao nhiêu ngói, anh thương mình bấy nhiêu!